

Навряд чи типовою можна вважати поведінку дружини Зимницького після його вочевидь раптової смерті. Авторка слушно вказує на якісь недвозначні непорозуміння між подружжям стосовно майна (с. 79). З іншої сторони викладений дослідницею матеріал ілюструє добрі подружні стосунки між Зимницькими, оскільки поховати себе вона заповіла поряд із Войцехом (с. 80). Виникає ряд запитань, чому Зимницький заздалегідь не уклав заповіту, якщо хворів? Його дружина Анна щедро витрачалася на його поховання та відправу заупокійних служб після його смерті, виплатила борги, була зобов'язана магістратом оплатити дописування незакінчених справ чоловіка. Можливо останнє було тим дразливим фактором, який змусив її вдатися до руйнування інтер'єру Писарської кам'яниці і вивезення або нищення (приховування) майна, що там знаходилося в часі її виселення?! (с. 80). Згадані дії могли мати чи мали б мати правові наслідки. Однак нічого подібного не сталося і жодної подібної інформації авторка не наводить. Зайвим свідченням чого є той факт, що Анна повторно вийшла заміж за львівського лавника Якуба Коснігеля.

Завершують книгу традиційні авторські висновки (с. 86–87) та не менший, ніж основний текст за обсягом комплекс додатків (с. 88–167), які у переважній більшості складаються з листування В. Зимницького (всього опубліковано 43 листи). Також цінний порівняльний і статистичний матеріал відображено у трьох таблицях (перелік писарів Львова першої половини XVII ст., кар'єра писарів Львова першої половини XVII ст., платня писаря В. Зимницького за 1616–1639 pp.). Одна з таблиць являє собою низхідне генеалогічне дерево родини Зимницьких (с. 149). Решта додатків – це текст присяги міських писарів (с. 152), автограф та гмерк В. Зимницького (с. 154), а також цінні документи, які відображають записи про смерть В. Зимницького (с. 155), реляція про інвентар В. Зимницького (с. 156–161), реєстр видатків на похорон (с. 162–165), реєстр оцінки рухомого майна писаря (с. 166–167).

Хочемо окремо зупинитися на реляції про інвентар В. Зимницького, оскільки він буде неодмінно цікавим не тільки для істориків Львова чи істориків щоденного життя (буденності), але й книгознавців і бібліографів, істориків книги та приватних бібліотечних збірок. Власне в цьому документі подається перепис книг з бібліотеки В. Зимницького. Кожна назва книги ідентифікована й прокоментована дослідницею, що свідчить про її фахову скрупульозність. Однак, попри це, чимало назв книг з цього реєстру потребують або уточнень або нових коментарів. Одразу після Біблії о. Вуйка йде видання Йозефа Ланга “Polianthea” у форматі “in folio” авторською приміткою “не визначено”. Насправді йдеться про книгу з довгою назвою “Florilegii magni, seu Polyantheae floribus nouissimis sparsae, libri XX ... / studio dehinc [et] opera Iosephi Langii ...” (Francofurti [Frankfurt a. M.] sumptibus haeredum Lazari Zetzneri, 1621. – 2). Під назвою “Jasonis Maximus Mediolanensis. Commentaria, in folio” очевидно мається на увазі видання Jason Maynus. “In Codicem commentaria” (Venetiis, 1598). Непрокоментованим лишився твір італійського юриста, професора в Перуджі та Пізі Бартоломея Саксофератського (1314–1357), котрий, до речі був автором трактату “Ars notariatus” (1504, 1505, 1517 pp.). В інвентарі назва його праці звучить як “In praesens veterus partorum, in folio”. Мова йде про перевидання інкунабульного друку “Super primum parte digesti veteris” (1479 p.). Навряд чи доцільно у цій рецензії піднімати докладний аналіз і новий розбір усіх назв перелічених у реєстрі книг. Зрозуміло, що докладний точний аналіз тогочасних бібліотечних збірок потребує серйозної книгознавчої евристики, яку вочевидь не ставила собі за ціль авторка. Вважаємо за доцільне розвинути цю тему в окремій публікації з докладною ідентифікацією кожної назви, щоб сформувати повноцінне уявлення про бібліотеку цього непересічного керівника міської канцелярії Львова першої чверті XVII ст.

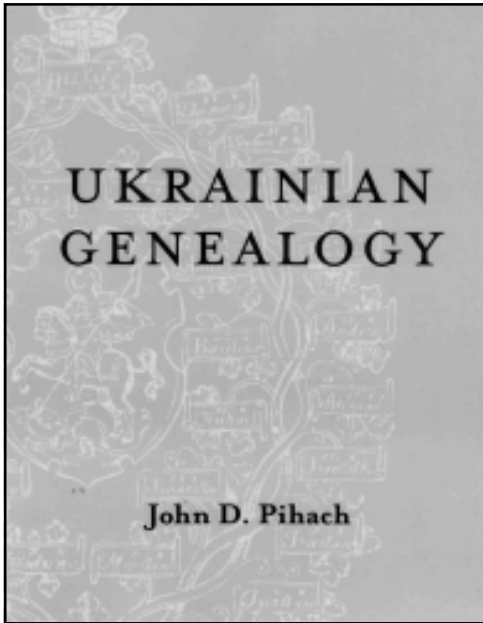
Рецензована праця, на наше глибоке переконання є показовим зразком просопографічних студій з інтердисциплінарним методологічним інструментарієм, що дозволяє водночас олюднити інституційну, соціологічну історію, а також показати постать в контексті функціонування міських управлінських інститутів.

Микола ПЛЪКІВ-СВИДНИЦЬКИЙ (Львів)

* * *

Pihach J. D. Ukrainian Genealogy: A Beginner's Guide / Canadian Institute of Ukrainian Studies. – Edmonton; Toronto: Canadian Institute of Ukrainian Studies Press, 2007. – 272 pp. – ISBN 1-894865-04-9 (bound); ISBN 1-894865-05-7 (pbk.)

Протягом останніх років серед людей українського походження, предків яких (чи й їх самих) доля закинула на чужину, де вони й осіли, все більшої популярності набувають дослідження власного

родоводу. Книжка Джона Пігача виконує функцію своєрідного путівника для початківців, ознайомлюючи їх із загальними принципами генеалогічних пошуків, основними джерелами та методами їх опрацювання. Видання орієнтоване передовсім на українську діаспору в США та Канаді.

Праця складається з 12-и розділів і додатків. У першому розділі подаються поради з чого розпочати свої генеалогічні пошуки, вказуються важливіші тематичні публікації, а також контактні адреси генеалогічних організацій, бібліотек і інших організацій у США та Канаді. Другий розділ коротко викладає історію України, розповідає про українську імміграцію в Північну Америку та називає основні видання про формування діаспори, а також подає координати інституцій, дотичних до теми. Третій розділ присвячений українським іменам та прізвищам, а особлива увага приділена варіантності їх написання на підставі різних транслітераційних систем чи в іншомовному еквіваленті. Розділи 4 та 5 подають інформацію про ведення та доступ до церковних книг різних конфесій у Канаді та Сполучених штатах. Шостий розділ характеризує основні місцеві

джерела, зокрема, списки пасажирів-іммігрантів, документи про отримання громадянства, військові картки тощо. Розділ 7 знайомить із адміністративно-територіальними поділами українських земель у XIX–XX ст. та їх змінами, представляє різні типи топографічних і кадастрових карт. Восьмий розділ присвячений виданням про регіональну історію, статистичним публікаціям, церковним шематизмам, різним путівникам і мапам. У розділі 9 міститься інформація про знаходження і доступ до метричних книг різних конфесій з українських земель, подаються взірці написання запитів до архівних установ, а також адреси архівів, у яких зберігаються такі матеріали. Розділ 10 присвячений особливостям роботи з метричними книгами, як з території колишньої Австро-Угорщини, так і Російської імперії.

У розділі 11 увага приділена австрійським матеріалам про землевласників, а в розділі 12 розглядаються інші джерела – сповідні розписи, ревізські казки, австрійські військові акти, нобілітаційні документи. У додатках звертається увага на палеографічні особливості кирилических і латинських алфавітів, які зустрічаються в метричних матеріалах; подаються відомості про генеалогічні організації інших етнічних груп, які також походять з українських земель; наводяться адреси різних дотичних до теми електронних ресурсів. Завершує видання бібліографічний покажчик та змішаний індекс основних географічних і тематичних термінів.

Книжка Джона Пігача сприятиме популяризації генеалогічних пошуків, залучить до цього заняття нових осіб і значно полегшить генеалогам-аматорам дослідження родоводів.

Андрій ГРЕЧИЛО (Львів)

***

Кучерук В. Українська Галицька Армія: довідник / Львівський історичний музей. – Київ: Київська нотна фабрика, 2010. – 448 с.: іл. – ISBN 978-966-2613-00-1

Автором книги є працівник Львівського історичного музею Василь Кучерук. Він видав перший в незалежній Україні довідник, в якому подано відомості про збройні сили Західноукраїнської Народної Республіки – Українську Галицьку Армію. Увага звернена на її організацію, озброєння, бойові дії у 1918–1920 рр. з поляками, більшовиками, денікінцями, долю після інтернування, вшанування пам'яті полеглих в перші десятиліття після закінчення боротьби. У виданні подано біографи командного складу УГА: начальників штабів армії, корпусів, бригад, куренів та інших підрозділів. При укладанні гасел використано широку джерельну базу, а також найновішу історіографічну літературу. Книга призначена військовослужбовцям Збройних сил України, викладачам історії, студентам гуманітарних і військових навчальних закладів та всім, хто цікавиться національно-визвольною боротьбою українців у XX ст. У